

meno: Miroslav Kozolka,

adresu bydliska: Kukuřičná 8, 831 06 Bratislava

Žičlivý deň

Voňavé klasy

Kosa a pšenica

Vietor v mlyn sa oprel

Vrecia múky

Oheň a pec

Kôrka na chlebíku

Dnes bol žičlivý deň

A ja zaň ďakujem

Chlieb a víno

Víno a ryba

Dnes bol žičlivý deň

A ja zaň ďakujem

meno: Miroslav Kozolka,

adresa bydliska: Palesná 5, 100 00 Praha 10

I dnes tak ako včera

I dnes tak ako včera
Zlatá obloha šťastím plače
Čo ju rozosmialo a rozradostilo
Mne neostáva skryté

Ranný dážď a ružové baránky tamhore
Keď ani triezvy ani opitý
Cítim rozkoš toho pohľadu

I dnes tak ako včera ba ešte väčšmi
Zalúbil som sa v nebo spanilé
Obloha šťastím plače
Teplé farby
A ja s ňou

Ako kráľ
Som kráľ svojho rána
I dnes tak ako včera

meno: Miroslav Kozolka,

adresa bydliska: ...

Hviezdy

Kráčal púšťou kráčal v diaľu

Za mihajúcim sa slnkom

Na rudom horizonte horelo sťa zlatý kvet

Hrejivou láskou k deťom sveta cítil hebké lupene kvetu

Ako láskavé pohladenie na unavenú tvár

Prečo sa strácaš

Chcem večne cítiť lúčov tvoje dotyky tie hebké lupene

Vravel zapadajúcemu kvetu

Rudý kvet to zlaté slnko na rubínovom horizonte strácajúc sa odpovedalo

Čo nevidíš kto dobýja bránu

Skôr než stihol povedať čo i len slovo

Slnce si ľahlo za obzor a jeho oheň pohasol

Nebeské more bielych korábov

Premeniac sa v krídla čiernej labute

Púšť sivej zeme

Tmavne pred očami

Slnko sa pobralo a nadišla noc čierna

Zastavil kroky svoje a ľahol si na prach

Pozrel sa na nebo

Ale to nebolo zrkadlom púšte tmavej bez života a svetla jediného

Na čiernej lúke kvitli kdesi hore biele kvety žiarivé

Z tmy sa dvíhali v svetlo a snežienkami stávali
Aj zdobovali oblohu ako sviečky zo snehu
No slnko len vymizlo i s poslednou červeňou v diali

Tu niekoľko hviezd padlo k zemi a on sa ich spýtal
Hviezdy ó hviezdy prečo len plačete
Lebo len na zlatý kvet čo v diaľke plamenito zhorel myslíš
A krásu jasnejšiu než krištáľ si nevšimneš
Jemným svitu hláskom z neba sa ozvalo
I pochopil slovám hviezd žiarlivosti voči odídenému

I zahľadel sa na ne
Na tie nespočetné svetielka čo sa trblietajú prachom motýľích krídel
Na tie rozutekané ovečky strieborného rúna
Na čiernu lúku bielych drahokamov
Vráskavý pastier zhrbený ich po oblohe pasie už od nepamäti sveta

Nieto krajšej strechy ako oblohy hviezdnej
Jej tajomný úsmev žiarivé oči a čierne krídla ktorými chráni každého
Zaspával zaspával sladko v náručí svetlom spievajúceho neba
Pod oblokom do nekonečného pod oblokom do večnosti
Zrátať pastierove všetky biele ruže je pre každého z nás v tú chvíľu métou vzdialenou

Ako vzdialenou
Sťa hviezda od hviezdy nekonečnom
Predsa len na seba svietia a pripomínajú dva blízke body na širšej mape Všesveta
A nám iba zastáva rozum

meno: Miroslav Kozolka,